

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/131/2020
Identifikačné číslo spisu:	1310200276
Dátum vydania rozhodnutia:	30.03.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1310200276.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: L. S., rod. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. Š. XX/A, Q., zastúpenej Advokátskou kanceláriou Kolíková & Partners, s.r.o., Radvanská 21, Bratislava, proti žalovanému: AUTO - IMPEX spol. s r.o., IČO: 17 329 477, Vlčie hrdlo 68, Bratislava, zastúpenému JUDr. Vladimírom Kánom, Advokátska kancelária ECKER - KÁN & PARTNERS, s.r.o., Nám. M. Benku 9, Bratislava, o zaplatenie sumy 28.120,90 eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 21 C 12/2010, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. októbra 2019, sp. zn. 4 Co 21/2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 23. októbra 2019 sp. zn. 4 Co 21/2018 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1.1. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 21 C 12/2010 - 448 zo dňa 5 mája 2017 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala proti žalovanému zaplatenia sumy 28.120,90 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 23.12.2010 do zaplatenia titulom vrátenia plnenia vzniknutého zo zaniknutej Kúpnej zmluvy zo dňa 23.4.2008 v dôsledku odstúpenia od zmluvy žalobkyňou v súlade s § 436 ods. 2 Obch. zák. a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

1.2. Po právnej stránke súd prvej inštancie posúdil vec podľa § 266 ods. 1, 2, 3, Obch. Zák., § 409 ods. 1 Obch. zák., § 425 ods. 1 a 2 Obch. zák., § 437 ods. 1,2,3 4, a 5 Obch. zák., § 344 Obch. zák., § 349 ods. 1 Obch. zák., § 351 ods. 1 a 2, Obch. zák., a poukázal na judikáty NS č. 17/1976 a R/1978.

2.1. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 23. októbra 2019, sp. zn. 4 Co 21/2018, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; návrh na prerušenie konania zamietol, rozhodol o nepredložení návrhu žalobkyne Súdnemu dvoru Európskej únie na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 zmluvy o fungovaní Európskej únie a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v celom rozsahu. V dôvodoch napadnutého rozsudku odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie v posudzovanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie

dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala proti žalovanému zaplatať žalovanej istiny s príslušenstvom titulom odstúpenia od kúpnej zmluvy a jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyšli najavo, pričom správne vychádzal z výsledkov dokazovania vykonaného v konaní vedenom na súde prvej inštancie a vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Vec posúdil správne i po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné zákonné ustanovenia. Svoje zistenia a závery, pre ktoré žalobu zamietol, aj riadne odôvodnil a vysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán súvisiacimi s predmetom konania.

2.2. Krajský súd v posudzovanej veci konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala proti žalovanému zaplatať žalovanej istiny s príslušenstvom titulom odstúpenia od kúpnej zmluvy a jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyšli najavo, pričom správne vychádzal z výsledkov dokazovania vykonaného v konaní vedenom na súde prvej inštancie a vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Vec posúdil správne i po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné zákonné ustanovenia. Svoje zistenia a závery, pre ktoré žalobu zamietol, aj riadne odôvodnil a vysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán súvisiacimi s predmetom konania.

2.3. K odvolacej námietke žalovaného, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd uviedol, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ust. § 220 ods. 2 CSP. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú záver súdu.

2.4. Okolnosti namietané žalobkyňou v odvolaní vo vzťahu s jej posúdením ako podnikateľky (nespotrebiteľky) pri uzatváraní predmetnej kúpnej zmluvy nemajú podľa krajského súdu oporu vo vykonanom dokazovaní. V konaní nebolo sporné, že medzi stranami došlo dňa 23.04.2008 k uzavretiu kúpnej zmluvy č. 95/2008/241 podľa ust. § 409 a nasl. Obch. zák., v ktorej sa žalobkyňa ako kupujúca označila sídlom a IČO-m, a ktorej predmetom bola kúpa motorového vozidla za dohodnutú kúpnu cenu 840.000,- Sk, vrátane DPH. Nesporná bola aj skutočnosť, že žalobkyňa reklamovala vadu vozidla, ktoré dala žalovanému viackrát opraviť, a že dňa 08.12.2009 mu doručila odstúpenie od kúpnej zmluvy podľa ust. § 436 ods. 2 Obch. zák., a odovzdala mu motorové vozidlo, pričom žalovaný jej v ňou určenej lehote nevrátil kúpnu cenu. Rovnako nespornou bola aj skutočnosť, že žalobkyňa v čase uzatvárania zmluvy bola živnostníčka, čo mal súd prvej inštancie preukázané z výpisu zo živnostenského registra žalobkyne, z ktorého je zrejmé, že podnikateľskú činnosť vykonávala od 01.05.2004 do 04.08.2008 so 6 predmetmi podnikania. Odvolací súd sa nestotožňuje s argumentáciou žalobkyne, že v predmetnom zmluvnom vzťahu vystupovala v postavení spotrebiteľky. Je nesporné, že žalobkyňa je v kúpnej zmluve označená ako podnikateľka sídlom a IČO-m a dňa 23.04.2008 uzatvorila so žalovaným ako taká kúpnu zmluvu podľa ustanovení Obchodného zákonníka. V prípade, ak by súd aj pripustil dôvodnosť jej argumentácie, že nemala možnosť ovplyvniť obsah Kúpnej zmluvy nemôže sa stotožniť s tvrdením žalobkyne, že nemala možnosť skontrolovať a prípadne opraviť správnosť údajov v zmluve uvedených týkajúcich sa jej osoby. Nepochybné je, že žalobkyňa Zmluvu dobrovoľne podpísala, čím okrem iného potvrdila aj správnosť údajov v nej uvedených. Tým, že žalobkyňa zmluvu podpísala, vystupovala z vlastnej vôle pri jej uzatváraní vo vzťahu k žalovanému ako podnikateľka identifikovaná sídlom a IČO-m, ktorou aj v čase uzavretia kúpnej zmluvy nespochybniteľne bola, čo je preukázané výpisom zo

Živnostenského registra (ku dňu uzavretia zmluvy bola ako živnostníčka zapísaná v Živnostenskom registri Obvodného úradu Bratislava č. 113-2984, s prideleným IČO: 40 786 404, a so šiestimi predmetmi podnikania). V nadväznosti na uvedené odvolací súd nemohol prisvedčiť tvrdeniu žalobkyne, že vozidlo nekupovala na výkon podnikateľskej činnosti, a že na výkon živnosti vozidlo nepotrebovala aj vzhľadom k predmetom jej podnikania (č. 1 53), ako aj ku skutočnosti, že z karty dlhodobého (majetku č. 1. 74), je nesporné, že ako živnostníčka mala v majetku až do dňa 05.07.2008 vedené iné motorové vozidlo (Fiat Stilo), z ktorého si uplatňovala odpis. Odvolací súd nič nemení na názore, že skutočnosť, či žalobkyňa do súpisu majetku zahrnula aj vozidlo, ktoré kúpila na základe predmetnej kúpnej zmluvy zo dňa 23.04.2008, je len na jej vôli, a nemá na posúdenie jej postavenia (ako živnostníčky) v čase uzatvorenia zmluvy žiadny vplyv, rovnako ako skutočnosť, že výkon živnosti počas trvania právneho vzťahu so žalovaným dňa 04.08.2008 ukončila, a dňa 26.08.2008 sa zamestнала. Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobkyne, že jej postavenie ako spotrebiteľky možno odvodiť aj zo skutočnosti, že na Kúpnej zmluve, príjmovom doklade a na splnomocnení absentovala jej pečiatka ako podnikateľky a prisvedčil právnomu názoru súdu prvej inštancie, že používanie pečiatky nie je povinným atribútom platnosti prejavu jej vôle a povinnou náležitosťou realizovaných právnych úkonov vo vzťahu k tretím osobám. Nestotožnil sa ani s argumentáciou žalobkyne, že stanovené lehoty v servisných správach po uzavretí Kúpnej zmluvy potvrdzujú 30-dňovú spotrebiteľskú lehotu, ktoré tvrdenie je v rozpore s výpoveďou svedka W., ktorý síce potvrdil, že sa so žalobkyňou raz stretol osobne pri riešení vady vozidla, avšak nepotvrdil, že by mu žalobkyňa oznámila Odstúpenie od zmluvy. Odvolací súd dospel vzhľadom na uvedené k záveru, že žalobkyňa uzavrela kúpnu zmluvu ako podnikateľka (v zmysle ust. § 2 ods. 2 písm. b) Obch. zák.) a vzhľadom k tomu, že obaja účastníci zmluvného vzťahu boli v čase jeho vzniku podnikateľmi, uzavreli kúpnu zmluvu správne podľa ust. Obchodného zákonníka, podľa ktorého je nevyhnutné posúdiť aj ich práva a povinnosti aj v prebiehajúcom konaní.

2.5. V súvislosti s poukázaním žalobkyne na stanovisko Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, Komisia na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalých obchodných praktík predávajúcich zo dňa 29. januára 2016 (č. 1. 279 - 280) a stanovisko Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, Odbor ochrany spotrebiteľa zo dňa 4. septembra 2015 (č. 1. 264 - 267), odvolací súd dáva do pozornosti, že ako aj vyplýva z predložených stanovísk, ide o nezávislé stanoviská s tým, že pri stanovisku ministerstva hospodárstva je aj upozornenie, že nie je oprávnené poskytovať výklad zákona ani právne poradenstvo.

2.6. V súvislosti s posudzovaním charakteru vady na predmetnom motorovom vozidle sa odvolací súd stotožnil so závermi, ako ich ustálil súd prvej inštancie. V konaní nebolo sporné, že na predmetnom motorovom vozidle sa od 16.6.2009 objavovala vada - rozsvietená kontrolka Hill Holder, Výskyt vady bol potvrdený servisnými správami k zákazkovému listu zo dňa 16.7.2009, 21.7.2009, 19.5.2009, znaleckým posudkom SLOVDEKRA s.r.o. č. 342/2009 zo dňa 30.11.2009, znaleckým posudkom I.. U. R. č. 117/2011 zo dňa 2.7.2011. Znalecký posudok, vypracovaný na základe objednávky žalovaného, I. T. Q. č. 14/2010 zo dňa 29.7.2010, ako i Dodatok č. 67/2013 zo dňa 26.4.2013 I.. U. R. potvrdili, že v momente vypracovávania týchto znaleckých posudkov neexistovala vada nesprávnosti funkcie HHC na predmetnom motorovom vozidle, avšak nepotvrdili, že táto chyba sa v momente odstúpenia od kúpnej zmluvy žalobkyňou 8.12.2009 na vozidle vyskytovala. Súd prvej inštancie vadu nesprávneho fungovania systému Hill Holder, vyhodnotil ako porušenie kúpnej zmluvy nepodstatným spôsobom, v dôsledku čoho si žalobkyňa v súlade s § 437 Obch. zák. najskôr u žalovaného uplatnila opravu totožnej vady na vozidle trikrát a následne, keď sa totožná vada na motorovom vozidle objavila po 4-krát, žalobkyňa v súlade s § 437 ods. 5, § 623 ods. 1 Obch. zák. odstúpila od zmluvy dňa 8.12.2009.

Súd prvej inštancie vyhodnotil tieto opakujúce sa vady vzhľadom na ich charakter ako porušenie zmluvy nepodstatným spôsobom, s čím sa stotožňuje aj odvolací súd vzhľadom na charakter a funkciu systému Hill Holder. Ako vyplýva zo znaleckého posudku I.. Q., (č. 1. 68) systém Hill Holder slúži na uľahčenie rozjazdu do svahu bez počiatočného cúvania vozidla a vychádza zo systému ESP. Aktivuje sa keď vozidlo stojí, stúpanie je väčšie ako približne 5 %, dvere vodiča sú zatvorené a motor beží. Systém pracuje vždy v smere rozjazdu do kopca, rozjazd je možný aj pri zaradenom spätnom prevodovom stupni. Z uvedeného nevyplýva, že systém Hill Holder sa týka priamo riadenia vozidla ako uvádza žalobkyňa a funguje, len keď vozidlo stojí. V nadväznosti na uvedené, tým, že došlo zo strany žalovaného k porušeniu zmluvy nepodstatným spôsobom podľa § 437 Obch. Zák. vzniklo žalobkyni právo od zmluvy odstúpiť podľa § 437 ods. 5 Obch. Zák.

2.7. Podľa krajského súdu pri posudzovaní platnosti odstúpenia od zmluvy správne riešil súd prvej inštalácie splnenie si povinnosti žalobkyňou v zmysle ust. § 437 ods. 5 Obch. zák. a to upozorniť predávajúceho na úmysel odstúpenia od zmluvy. Pri posudzovaní tejto otázky súd prvej inštalácie správne vyhodnotil vykonané dokazovanie, keď posúdil odstúpenie od Kúpnej zmluvy zo dňa 8.12.2013 žalobkyňou doručené v tento deň žalovanému za neplatné, nakoľko neboli splnené podmienky odstúpenia pre existenciu porušenia zmluvy nepodstatným spôsobom, pre výskyt opätovných väd tovaru v zmysle § 437 ods. 5 Obch. zák. V tomto smere žalobkyňa aj podľa názoru odvolacieho súdu neunesla dôkazné bremeno, nepreukázala v konaní, že by pred doručením Odstúpenia od zmluvy dňa 08.12.2009 oznámila žalovanému svoj úmysel v prípade neodstránenia vady odstúpiť od zmluvy. Zo znaleckého posudku Ing. Drobného ku dňu vypracovania posudku 26.04.2013 nebola zistená na predmetnom motorovom vozidle Fiat Croma žiadna vada a funkcia systému Hill Holder na vozidle bola plne funkčná, vady vytýkané žalobkyňou na predmete zmluvy boli žalovaným odstránené, vozidlo bolo plne funkčné, preto žalobkyni nárok na vrátenie kúpnej ceny vozidla nevznikol.

2.8. Pokiaľ išlo o návrh žalobkyne na polozenie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ, tak krajský súd uviedol, že v prejednávanej veci neprináleží Krajskému súdu v Bratislave povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku vyvolanú žalobkyňou Súdnemu dvoru, nakoľko sa nejedná o súd rozhodujúci v poslednom stupni, proti rozhodnutiu ktorého nie je prípustný opravný prostriedok a nejde tu ani o posúdenie platnosti ustanovenia práva Únie. Konajúcemu súdu zostala fakultatívna možnosť rozhodnúť o položení/nepoložení prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru, a preto skúmal potrebnosť a odôvodnenosť jej položení/nepoložení ako aj prípadnú spornosť výkladu namietaného ustanovenia smernice. Odvolací súd má v posudzovanej veci za to, že rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie o položených otázkach nie je nevyhnutné pre vydanie rozhodnutia vo veci samej, preto sa neobrátil na Súdny dvor Európskej únie na základe čoho procesnému návrhu žalobkyne nevyhovelo.

2.9. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že obsah odvolania žalobkyne nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštalácie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých súd prvej inštalácie založil svoje rozhodnutie a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštalácie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

2.10. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal úspech v odvolacom konaní, priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

1.

3.1. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala včas dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“), prípustnosť, ktorého vyvodzovala z § 420 písm. e) a f) CSP a tiež z § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „dovolačný súd“ alebo „najvyšší súd“) rozhodnutie krajského súdu zrušil a návrhu žalobkyne vyhovel alebo, aby rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie.

3.2. Pokiaľ ide o dôvod podľa § 420 písm. e) CSP dovolateľka v súvislosti s tým uviedla, že v konaní rozhodoval vylúčený sudca, nakoľko nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR. Uviedla, že príslušným na rozhodovanie bol úniný sudca, ktorý mal rozhodovať o prejudiciálnych otázkach. Na nevyhnutnosť výkladu sporného práva dovolateľka poukázala vo svojom dovolaní na podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie zo dňa 29.06.2018. Posúdenie a výklad otázok vyplývajúcich z aplikácie prameňov práva Európskej únie zásadným spôsobom ovplyvňovali právne posúdenie veci, ktoré nevyhnutne determinovalo úspech dovolateľky v konaní, nakoľko v konaní bolo sporné, či kúpna zmluva č. 95/2008/241 zo dňa 23.04.2008, uzavretá medzi dovolateľkou a žalovaným, má charakter spotrebiteľskej zmluvy, pričom odpoveď na túto spornú otázku nemá vo vzťahu k meritu veci hypotetický charakter naopak zásadným spôsobom ovplyvňuje právne posúdenie veci. V konaní bolo podľa dovolateľky sporné, či predmetná kúpna zmluva má charakter spotrebiteľskej zmluvy, pričom odpoveď na túto otázku nemá vo vzťahu k meritu veci hypotetický charakter, nakoľko zásadným spôsobom ovplyvňuje posúdenie veci, teda platnosti odstúpenia od predmetnej kúpnej zmluvy, a či sa malo postupovať podľa Občianskeho alebo

Obchodného zákonníka a s tým súvisiacich predpisov.

3.3. Pokiaľ ide o dôvod podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľka v súvislosti s tým uviedla, že v dôvody uvádzané v bode 3.2., teda že rozhodoval vylúčený sudca súvisí aj s dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP, teda, že účastníkovi konania nesprávnym procesným postupom súdu bolo znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva takým spôsobom a v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa dovolateľky sa odvolací súd v odôvodnení rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal s jej návrhom na aplikáciu komunitárneho práva (Smernica 1999/44/ES), nakoľko len stroho uviedol, že dôvod obrátiť sa na SD EÚ nie je nevyhnutný na rozhodnutie vo veci samej a preto sa na SD EÚ neobráti.

V tejto súvislosti dovolateľka poukázala na rozhodnutie ÚS SR podľa ktorého: „Aj podľa ESJP rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré dostatočne odôvodňuje nepredloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru, nepredstavuje porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru (rozsudok Ullens de Schooten a Rezabek proti Belgicku z 20. septembra 2011, sťažnosti č. 3989/07 a č. 38353/07). (l. ÚS 363/2013)“. Z argumentu a contrario potom vyplýva, že rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré dostatočne neodôvodňuje nepredloženie prejudiciálnej otázky SD EÚ potom porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru predstavuje a o to viac potom porušenie predstavuje také rozhodnutie súdu, v ktorom odôvodnenie úplne absentuje tak, ako je to v rozhodnutí odvolacieho súdu. Týmto konaním odvolacieho súdu bola popretá právomoc Súdnemu dvoru, pričom porušenie tohto práva priamo súvisí s kvalifikovaným pochybením odvolacieho súdu o (ne)predložení prejudiciálnej otázky, keďže takéto nepredloženie prejudiciálnej otázky sa javí ako svojvoľné, či nesprávne.

Ďalej dovolateľka namietala, že odvolací súd bol povinný vysporiadať sa s okolnosťami, na ktoré poukazovala, pričom súd na tie žiadnym spôsobom nereagoval, ale v bode 18. svojho rozhodnutia reagoval len na niektoré (označenie dovolateľky ako podnikateľa v zmluve, účel, právny predpis ObchZ a vedenie vozidla v majetku ako podnikateľa -živnostníka). Ostatných 13 skutkových okolností prvostupňový a odvolací súd ignoroval. Preto podľa dovolateľky súd postupoval formalisticky k posúdeniu právnej otázky postavenia dovolateľky ako spotrebiteľa a príliš kladol dôraz na formálne označenie dovolateľky v kúpnej zmluve, čo malo za následok nesprávnosť právneho posúdenia odvolacím súdom.

3.4. Pokiaľ ide o dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ uviedla dovolateľka, že dovolacími dôvodmi je jednak vyriešenie právnej otázky výkladu § 52 ods. 4 OZ odkazujúc na judikatúru SD EÚ C-464/01 Johan Gruber c/a BayWa AG a .iné ako aj Nález ÚS ČR I. ÚS 1930/11 a druhá otázka súvisela s ust. § 345 ods. 1 a 2 Obch. zák. týkajúcej sa opakujúcej sa vady Hill Holderu a či ide o vadu podstatnú alebo nepodstatnú.

4. Žalovaný žiadal dovolanie ako nedôvodné zamietnuť a priznať plnú náhradu trov konania.

4.1. Žalovaný sa k dovolaniu vyjadril tak, že dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) CSP nie je daný, nakoľko v napadnutom rozsudku odvolacieho súdu nie je absolútne žiadna zmienka o tom, že by odvolací súd vykladal právo spoločenstva. Takýto výklad ani nie je možné dôvodiť z ustanovení právnych predpisov, na ktoré odkazuje odvolací súd v bodoch 19. až 23. odôvodnenia svojho rozhodnutia. Žalobkyňa preto nesprávne aplikuje ňou uvádzané uznesenie III. ÚS 207/09 zo dňa 28.07.2009, z ktorého vyplýva, že všeobecný súd vykladal úijné právo. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu však takýto výklad nevyplýva, preto nemôže byť ani daná požiadavka na obsadenie súdu komunitárnym sudcom.

4.2. Uznesenie I. ÚS 363/2013, z ktorého jednoznačne vyplýva, že iba zásadné a kvalifikované pochybenie všeobecného súdu a to iba v prípade, ak mal všeobecný súd pochybnosti (o nepredložení prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie) má za následok dovolací dôvod uvádzaný žalobkyňou. V súdnej veci však odvolací súd jednoznačne nemal pochybnosť o tom, či procesný návrh žalobkyne predloží alebo nepredloží Súdnemu dvoru Európskej únie. Uvedené vyplýva z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu. Žalobkyňa v dovolaní zjavne abstrahuje vyriešenie jej procesného návrhu od predtým uvádzaných skutočností, na základe ktorých dospeli súdy oboch stupňov k zhodnému názoru, že žalobkyňa nie je spotrebiteľom. Práve rozsiahle odôvodnenie právneho postavenia žalobkyne v právnom vzťahu so žalovaným je základom pre posúdenie procesného návrhu žalobkyne v otázke potreby predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie. Podľa názoru žalovaného nebolo potrebné v bode 26. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu osobitne opakovane uvádzať

dôvody, pre ktoré súdy vyhodnotili právne postavenie žalobkyne. Odôvodnenie rozhodnutia súdu je jeden celok a v súdenom prípade súd najskôr vyhodnotil právne postavenie žalobkyne, zaoberal sa jej námietkami a až následne odôvodnil rozhodnutie o procesnej otázke žalobkyne. Takýto konštrukt odôvodnenia súdneho rozhodnutia je podľa názoru žalovaného správny, plne v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Žalovaný je toho názoru, že odvolací súd neporušil právo žalobkyne na spravodlivý proces.

4.3. Podľa názoru žalovaného v dovolacom dôvode podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, keď rozoberala dovolateľka postavenie žalobkyne ako spotrebiteľa, žalobkyňa v dovolaní uviedla súdne rozhodnutia, ktoré riešili rovnakú otázku a je preto toho názoru, že tento dovolací dôvod nie je prípustný. Ak by bol však dovolací súd iného názoru, žalovaný nižšie uvádza vyjadrenie k jednotlivým tvrdeniam žalobkyne od jeho označenia až po vyjadrenia tretích strán a poukázal na ustálenú súdnu prax, keď súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky, pričom v tomto prípade ide o otázky, ktoré nemajú žiadny dopad na právny režim predmetnej kúpnej zmluvy.

4.4. Dovolací dôvod namietaný žalobkyňou, že odôvodnenie neobsahuje všetky dôvody nie je daný, nakoľko odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu obsahuje všetky zásadné vysvetlenia v logickej a časovej nadväznosti, navyše s posúdením ďalších námietok žalobkyne, ktoré ani nie sú pre rozhodnutie vo veci samej právne relevantné. V časti týkajúcej sa nevypočutia svedkov je jednoznačné, že navrhovaný svedok Zima bol účastný pojednávania v pojednávacej miestnosti a následne navrhnutý ako svedok žaloby. Jeho výsluch je podľa názoru žalovaného neprípustný a pochybenie je jednoznačne dané na strane právneho zástupcu žalobkyne, ktorý si z odborného hľadiska túto skutočnosť neustriehol. K navrhovanej svedkyni Š.F. ani nie je zrejmé k akým otázkam mala byť vypočutá a ako by jej výsluch mal preukázať akúkoľvek právne relevantnú skutočnosť v konaní. Je preto zrejmé, že aj v týchto námietkach žalobkyne odvolací súd nijakým spôsobom nepochybil a s návrhmi sa už vysporiadal súd prvej inštancie - kde dôvody nebolo potrebné opakovať v rozsudku odvolacieho súdu.

4.5. Pokiaľ ide o dovolací dôvod porušenia zmluvy podstatným spôsobom porušenie tak, žalobkyňa v tejto časti dovolania zamieňa ňou vytvorený pojem „podstatná vada” so zákonným pojmom porušenie zmluvy podstatným spôsobom. V konaní pred súdom prvej inštancie žalobkyňa nepreukázala, že by porucha na systéme Hill Holder spôsobovala nespôsobilosť vozidla z hľadiska premávky na pozemných komunikáciách, táto skutočnosť ani nebola navrhnutá ako dôkaz, ani tvrdená, ani preukázaná. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd podľa názoru žalovaného správne právne posúdil vadu ako porušenie zmluvy nepodstatným spôsobom, pričom správne uviedli ustanovenia Obchodného zákonníka, ktoré právne nároky z takéhoto porušenia žalobkyni priznávajú.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

6. Dovolací súd sa v prvom rade musí vysporiadať s námietkou dovolateľky, ktorá spočíva v nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu pre jeho nedostatočné odôvodnenie v zmysle § 420 písm. f) CSP. V prípade, že je námietka žalobkyne o nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu dôvodná, už táto okolnosť musí viesť k zrušeniu tohto rozhodnutia.

7. Nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu vidí dovolateľka v tom, že odvolací súd nedal dostačujúcu odpoveď na otázky, ktoré dovolateľka namietala v súvislosti s jej postavením, ako podnikateľa, resp. spotrebiteľa, ktoré sú podľa nej kľúčové pre posúdenie, či sa na daný prípad má aplikovať komunitárne právo alebo Obch. Z.

8. Ďalším dôvodom nepreskúmateľnosti je podľa dovolateľky chýbajúce odôvodnenie nepoloženia prejudiciálnych otázok SD EÚ.

9. Na úvod dovolací súd konštatuje, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe ústavného súdu je jedným z princípov, ktoré predstavujú súčasť práva na riadny a spravodlivý proces ako aj pojmu právneho štátu, povinnosť súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť (III. ÚS 199/08, I. ÚS 290/2015, III. ÚS

375/2015, III. ÚS 825/2016). Z odôvodnenia rozhodnutia súdu potom musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na druhej strane. Nepreskúmateľné rozhodnutie tiež nedáva dostatočné záruky pre to, že nebolo vydané v dôsledku ľubovôle a spôsobom porušujúcim ústavne zaručené právo na spravodlivý proces.

10. Odôvodnenie rozhodnutia súdu, z ktorého nemožno zistiť, akým spôsobom súd postupoval pri posudzovaní rozhodných skutočností v prejednávanej veci, nevyhovuje zákonným požiadavkám, ktoré CSP kladie na obsah odôvodnenia rozhodnutia a v konečnom dôsledku takéto rozhodnutie zasahuje do základných práv účastníka súdneho konania, ktorý má nárok na to, aby bola jeho vec spravodlivo posúdená. Civilný súd je preto povinný svoje rozhodnutie riadne odôvodniť, je povinný tiež zrozumiteľným spôsobom vysvetliť, ako a prípadne prečo sa určitou námietkou nezaoberal. Ak tak súd nepostupuje, porušuje právo účastníka konania na spravodlivý proces garantovaný článkom 46 ods. 1 ústavy a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Odôvodnenie rozhodnutia musí stranám konania umožňovať spoznať úvahy súdu, ktoré boli relevantné pre výsledok konania, a tým preskúmateľnosť súdneho rozhodnutia z hľadiska zákonnosti a vecnej správnosti. Pre presvedčivosť súdneho rozhodnutia je kľúčové, aby reagovali na substantívne argumenty a námietky sťažovateľov a aby vysvetlili, prečo ich neprijali.

11. Podľa dovolacieho súdu, sa odvolací súd týmto dôsledne neriadil a je potrebné, aby odvolací súd doplnil svoje nové rozhodnutie o dôvody, pre ktoré považoval ostatné námietky žalobkyne, ktoré by mohli mať vplyv na postavenia žalobkyne a ktoré, zrejme odvolací súd považoval za nepodstatné, nakoľko sa nimi odvolací súd vôbec nezaoberal a žiadnym spôsobom ich nevyhodnotil, hoci podľa dovolacieho súdu by mohli mať vplyv na posúdenie postavenia žalobkyne v danom právnom vzťahu, teda či je podnikateľ alebo spotrebiteľ.

12. Pokiaľ ide o dôvod nepreskúmateľnosti spočívajúci v neodôvodnení nepoloženia prejudiciálnych otázok SD EÚ, aj v tomto prípade je rozhodnutie nepreskúmateľné, nakoľko je síce pravdou, že odvolací súd ich môže alebo nemusí predložiť SD EÚ. To však neznamená, že tak rozhodne bez toho, aby uviedol dôvody, ktoré ho k tomu viedli, navyiac za situácie, keď nevyhodnotí žiadnym spôsobom dôvody, ktoré žalobkyňa uviedla a ktoré sa vzťahovali k jej postaveniu a z ktorých by eventuálne mohol vyplynúť záver o tom, že v danom vzťahu nebola podnikateľ ale spotrebiteľ.

13. Nakoľko sa odvolací súd v posudzovanom prípade dostatočne nevysporiadal s existujúcimi dôvodmi žalobkyne súdu, uvedeným konaním civilný súd porušil právo žalovaného na spravodlivý proces, čo má za následok vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP. Skutočnosť, že v konaní došlo k procesnému pochybeniu podľa § 420 písm. f/ CSP je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemožno považovať za správne. Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, sa dovolací súd už nezaoberal tvrdeniami dovolateľky ohľadne prípustnosti podaného dovolania aj z hľadiska § 420 písm. e) CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

14. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

15. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prevej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

16. Podľa § 444 ods. 1 CSP dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

17. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (sp. zn. 4 Cdo 144/2019, 4 Cdo 108/2019).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.